

INGEZONDEN.

HET GEVAAR DER AUSCULTATIE.

Indien men den patiënt rustig laat liggen en normaal laat in- en uitademen, is er m. i. volstrekt geen gevaar hem te ausculteeren. De zaak verandert natuurlijk geheel, wanneer men hem verzoekt diep te zuchten, of nog erger, zou laten hoesten en daarna sterk inademen. Dan loopt men inderdaad alle kans een nieuwe bloedspuwing te zien ontstaan. In het eerste geval is de auscultatie zeker niet zoo schadelijk als de percussie, en heeft voor den patiënt niet meer beteekenis dan de eenvoudige inspectie, de beschouwing van de ademhalingsbeweging van de borst.

Geringe afwijkingen vindt men trouwens vaak beter door patiënt niet diep te laten zuchten, doch bij vergelijking der beide borsthelften door auscultatie, wanneer patiënt normaal ademhaalt.

Overigens, gelijk collega PRINS reeds opmerkt, is het onderzoeken van de longen tijdens een bloedspuwing geheel overbodig. Het beste is dit geheel na te laten, al was het maar om patiënt door het uitkleeden niet te vermoeien.

Amsterdam, 25 September 1920.

I. VAN DAAL.

DE PRAKTIJK-OVERDRACHT TE STAPHORST.

In 1917 verkocht de heer TEN RAA, arts te Staphorst, zijn praktijk onder voorwaarde, dat hij daarna in deze gemeente alleen spoorpraktijk zou uitoefenen; hij heeft het nu echter oorbaar geacht te praktizeeren onder de andere patiënten van zijn opvolger. Het is ons niet gelukt den heer TEN RAA, die sinds eenige jaren geen lid meer is van de Nederl. maatschappij tot bevordering der geneeskunst, in de vergadering van onzen afdelingsraad op 23 Juli 1920 te doen verschijnen en nog minder dus om in deze bijeenkomst tot overeenstemming te geraken; integendeel, door geen lid te zijn, kon de heer TEN RAA zich er op beroemen, niet mee te gaan met de nieuwe tariefregeling van den Kring.

Ten einde ons afdelingslid, dat zich in 1917 te Staphorst vestigde, zoo krachtig mogelijk steun te verleen en den heer TEN RAA, zoo mogelijk, te beletten verder te Staphorst te praktizeeren, hebben wij ons tot de Centrale Commissie voor de beroepsbelangen onzer Maatschappij gewend en, in afwachting van de adviezen van dit college, gemeend, voorloopig door deze publicatie het best de belangen van bovenbedoeld afdelingslid te dienen.

De afdelingsraad der afdeling Meppel en O.

W. WEISFELT, *voorzitter.*

ADR. DE JONG, *secretaris.*

JUL. LEYDÈSDORFF.

Steenwijk,
26 September 1920.

VERPLEGING VAN KRANKZINNIGEN EN ZENUWZIEKEN.

Het zij mij vergund in de eerste plaats mijn dank te betuigen voor het betoog van collega SWANENBURG DE VEYE, waarin hij, om het instituut tot zijn volle recht te laten komen, wijzigingen bepleit in den zin van mijn bijdrage in n°. 12 van dit *Tijdschrift*.

Echter bestrijd ik zijn meening, dat door het nieuwe instituut de in de gesloten afdeling verpleegd wordende patiënten in slechtere omstandigheden zullen komen. Behandeling, verpleging en verzorging zullen even uitnemend blijven en elke arts zal trachten die verbeteringen aan te brengen, die er nog in aan te brengen zijn.

Dat de scheiding tusschen de patiënten een „kunstmatige” is, zie ik evenmin in; zij is m. i. zelfs een zeer natuurlijke. In de open afdeeling worden die patiënten verpleegd, die maatschappelijk zijn en zich uit vrijen wil, althans lijdelijk, laten verplegen; in de gesloten afdeeling worden zij opgenomen, die niet maatschappelijk zich voordoen of zich verzetten tegen verpleging. Ik noem zulk een scheiding zelfs logisch en in het belang van hen, die genezing komen zoeken.

Aan een krachtige bestrijding der bestaande wanbegrippen doe ik mee, doch voordat er een goed begrip is gekomen, zal het nog wellicht eeuwen duren — het begrip van de Mookerheide leeft nog steeds onveranderd voort. En daarop kunnen de zieken niet wachten.

Santpoort, 25 September 1920,

J. L. VAN LIER.

ZIEKENBRIEFJES EN AANVERWANTE ARTIKELEN.

In het stuk van SNOECK HENKEMANS trof mij de eigenaardige opvatting omtrent de ziekenbriefjes en wel het meest de kwestie: „ten wiens behoefte de ziekenbriefjes afgegeven worden”. Het stuk is te lang om op alle bijzonderheden te antwoorden, daarom wil ik slechts enkele punten behandelen. Eigenaardig is het stuk in verband met de voorwaarden van 1919 van „Het eerste Nederlandsche middenstandsziekenfonds” (waarom de verkeerde naam steeds nog behouden?), waarvan de schrijver adviseur is, waarin voorkomen:

- 1°. geen kennisgeving bij ziekte meer;
- 2°. geen gespecificeerde rekening;
- 3°. geen enkele formaliteit is noodig.

Indien de *behandeling* van *alle zieken* het afgeven van briefjes noodzakelijk maakte, dan was de kwestie van algemeene beteekenis; daar dit niet het geval is en alleen de *afgifte gevraagd* wordt door diegenen onzer zieken, die bij ziekte voor het ontvangen van geld (loon, uitkeering) afhankelijk zijn van anderen, is een overeenkomst tusschen die partijen voor de richtige uitvoering afhankelijk van een derde (den arts), die bij het maken dier overeenkomst niet gekend is en die dan ook zulk een overeenkomst beschouwt als een particuliere zaak tusschen geldvrager en geldgever. Deze zieken vragen dus het ziekenbriefje *niet voor zich zelf*, doch als een uitvloeisel van die overeenkomst. Dergelijke bepalingen, waarbij de contractanten afhankelijk zijn van een derde, moesten in den tegenwoordigen tijd niet meer in een contract opgenomen worden.

De behandelende arts geeft voorschriften, meestal mondeling, soms schriftelijk, omtrent hetgeen de zieke moet doen en (of) laten, waardoor bijv. de raad van rusthouden „het gaan werken” uitsluit.

Voor de Rijksverzekeringsbank, evenals bijv. nu nog voor de Nederlandsche spoorwegen, is deze kwestie anders, daar voor die lichamen volgens contract of instructie gewerkt wordt en men dit van te voren weet.

Verschillende verzekeringsbanken zijn ook van een ander oordeel en vermelden in hun prospectus, dat geenerlei verklaringen van den behandelenden arts gevraagd behoeven te worden, dat deze zelfs niet behoeft te weten, dat iemand verzekerd is, soms is slechts een gespecificeerde rekening noodig. Worden zij daarom toch wel gevraagd?

Utrecht, 26 Sept. 1920.

L. H. KEISER.

BETALING VAN KEURINGEN VOOR LEVENSVZERKERINGS- MAATSCHAPPIJEN.

Daar volgens besluit van de algemeene vergadering in 1919 te Alkmaar de betaling voor keuringen boven f 1000.— [Form. A. van de Ned. Maatschappij tot bevord. der geneesk.] f 10.— en voor die tot en met f 1000.— [Form. B.] f 5.— zijn, wil ik